

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 12Csp/252/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117222149
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Paveleková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8117222149.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prešove sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou v právnej veci žalobkyne: C. Z.É., G.. XX.XX.XXXX, K. K. XX, XXX XX O., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 466 EUR s prísl. takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 200 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalobkyňa m á vo vzťahu k žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania z prisúdenej sumy, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 12.10.2017 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplataenia primeraného zadost'učinenia v sume 466 EUR.
2. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12C/263/2015 si uplatňovala voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a nárok na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná, v oboch uplatňovaných nárokoch, rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 12C/263/2015, zo 17.5.2016, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 5Co/205/2016, z 23.5.2017, ktoré sa stali právoplatnými 24.7.2017. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol: „Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, keď vyhodnotil celú odplatu za poskytnutý úver ako neprimeranú a neplatnú. Odplata za úver je rozhodujúcim kvalifikačným kritériom úverovej zmluvy a pokiaľ dohoda o odplate je neplatná, úverová zmluva stráca svoje opodstatnenie, preto je i podľa názoru odvolacieho súdu dôvodné žalobe o vyhlásení neprijateľnej zmluvnej podmienky vyhovieť. Skutočne je považovanie úhrady administratívneho poplatku neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ požaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a nie je v jeho záujme, tak ako to správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je naozaj nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. I odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/26/2011 zo dňa 26.04.2012. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného vo vzťahu k odplate za poskytnutie úveru, argumentujúc tým, že nesie vyššie podnikateľské riziko a žalobkyňa nepreukázala, aká bola obvyklá odplata za úvery poskytované inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov, odvolací súd konštatuje, že aj keď sa žalovaný snaží odplatu za poskytnutý úver obhájiť podmienkami, resp. okolnosťami, za ktorých poskytuje úvery

spotrebiteľom, odvolací súd konštatuje, že ani za situácie, že žalovaný poskytuje úvery za podmienky znášania podnikateľského rizika, ide o riziko vyplývajúce priamo zo základných znakov podnikania a zároveň žalovaný nemôže očakávať ochranu svojich nárokov, ktoré sú zjavne v rozpore so zákonom, a ktorý sa musí uplatňovať a rešpektovať v rámci súkromnoprávných vzťahov. Konanie žalovaného v rozpore so zákonom a na ťarchu žalobkyne nemôže mať iný výsledok, než ten, že súd takéto právo neprizná. 16. Žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 516,- Eur. Úver jej bol poskytnutý vo výške 350,- Eur. Keďže ide o bezúročný a bezodplatný úver, suma 166,- Eur, ktorá bola priznaná žalobkyňi ako bezdôvodné obohatenie od žalovaného predstavuje rozdiel medzi týmito dvoma sumami. Správne súd prvej inštancie aplikoval ust. § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka i ustanovenia nasledujúce. “ D ō k a z : rozsudok OS Prešov, sp. zn. 12C/263/2015, zo 17.5.2016 rozsudok KS Prešov, sp. zn. 5Co/205/2016, z 23.5.2017 Podľa § 3 ods. 5 tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa: „, Predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3. “

3. Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv keď svoje práva musela brániť v súdnom konaní, podaním žaloby. Uviedla, že primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požadujem vo výške 466 eur.

4. Žalovaný sa k žalobe vyjadril a uviedol na svoju obranu, že ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, avšak toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne. Pri rozhodovaní o tom či sa prizná primerané finančné zadosťučinenie a v akej výške je potrebné zohľadniť nielen úspešnosť toho ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti, ktoré majú vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Priznanie požadovaných finančných prostriedkov prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušení. Porušenie práve by nebolo možné napraviť inak napríklad v tom prípade, ak by žalobkyne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia bolo premlčané. Žalovaný má za to, že ochrana spotrebiteľa bola dovŕšená vydaním rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 12C/263/2015 zo dňa 17.05.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/205/2016 zo dňa 23.05.2017, ktoré sa stali právoplatnými. V predmetnom konaní bol žalovaný zaviazaný vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 166 EUR a nahradiť žalobkyňi trovy konania vo výške 336,90 EUR. Uvedeným postupom spolu s konštatovaním neprijateľnej zmluvnej podmienky súd poskytol žalobkyňi dostatočnú súdnu ochranu. Žalovanému teda nie je zrejme na základe akých skutočností si žalobca uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 466 EUR, ktoré takmer trojnásobne prevyšuje výšku už raz judikovaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukázal na to, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany nie len jeho deklaráciu. Žalobca má za to, že opätovné sankcionovanie by bolo vzhľadom na prechádzajúce konanie neprimerane prísne. Žalovaný namietal, že žalobkyňi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a preto jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Len všeobecne žalobkyňa konštatovala funkciu predmetného inštitútu. Mal za to, že výška uplatneného finančného zadosťučinenia nie je z objektívneho hľadiska primeraná. Priznanie žalobkyne požadovaných finančných prostriedkov by prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto však nepredstavuje daný prípad. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa vo vyššie uvedenom konaní, v ktorom bolo rozhodnuté o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia netvrdila, že žalovaný jej spôsobil nejakú nemajetkovú ujmu. Taktiež netvrdila, že predmetný úver práve neuvedením chýbajúceho údaju bol pre ňu neprijateľným. Preto, ak bol prijatý záver, že predmetný úver je bezodplatný a bezúročný, už bola nastolená v predmetnom právnom vzťahu rovnováha zmluvných strán a nie je potrebné ešte osobitným rozhodnutím, vzhľadom na ciele a účel, aký vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a navrhol žalobu zamietnuť.

5. Súd na základe skutkových tvrdení strán a listinných dôkazov zistil tento skutkový stav:

6. Žalovaný v konaní vedenom pred Okresným súdom v Prešove pod sp. zn. 12C/263/2015 - 46 bol zaviazaný povinnosťou žalobkyne zaplatiť 166 EUR. Súčasne bolo rozhodnuté, že zmluvná podmienka v zmluve o úvere Č.. XXXXXXXXXX zo dňa 14.10.2013 uvedená vo všeobecných obchodných podmienkach bod 10, v tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú dve tretiny zahŕňajúce náklady vypracovania a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojené je neprijateľná. Podľa bodu 10. všeobecných obchodných podmienok žalovaného, 1/3 poplatku predstavuje dohodnutý úrok a 2/3 náklady za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy, vrátane s tým spojenej administratívy. V prípade žalobkyne poplatok predstavoval 166 eur za 4mesiace, čo predstavuje 47,42 % z poskytnutého úveru. Podľa štatistických údajov Národnej banky Slovenska priemerné úrokové miery nových úverov v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy, pri dobe splatnosti do jedného roka boli vo výške 12,80 %.

7. V predmetnom rozhodnutí bolo uvedené, že neprimerane vysoké úroky dojednané v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú všeobecne považované za odporujúce uznávaným pravidlám správania sa a vzájomným vzťahom medzi ľuďmi a mravným princípom spoločenského poriadku a teda sú v rozpore s dobrými mravmi. V prejednávanej veci mal súd za preukázané, že úroky dojednané v predmetnej spotrebiteľskej zmluve, túto obvyklú mieru podstatným spôsobom neprevyšujú, keďže dosahujú cca dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby pri úveroch poskytovaných bankami v čase jej uzatvorenia (rozsudok KS PO zo dňa 10.12.2008 pod sp.zn. 3 Co 67/2008). Navyše v predmetnej úverovej zmluve nebolo uvedené RPMN, pričom ide o obligatórnu náležitosť, podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch podľa § 9 ods. 2 písm. j), v dôsledku čoho spotrebiteľský úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. a/citovaného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.7.2017.

9. Vo veci bola žalobkyňa vypočutá a uviedla, že so žalovaným mala uzatvorených viacero zmlúv, prvú doplatila vlastnými finančnými prostriedkami a následne zobrala ďalšiu a potom jej boli ponúkané ďalšie a ďalšie, potom sa situácia vyvinula tak, že jedným úverom uhrádzala predchádzajúci a mala napokon až 5 zmlúv. Vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu uviedla, že jej zo strany žalovaného vyplatené ešte nebolo.

10. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Žalobkyňa si predmetnou žalobou v zmysle ust. § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške zodpovedajúcej sume, v ktorej bola úspešná v pôvodnej žalobe 166 EUR a 300 EUR za úspešné rozhodnutie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v konaní sp. zn. 12C/263/2015.

12. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o

existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

13. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobkyni a ktorým žalobkyni spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

14. Ak práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

15. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovené zákonom č. 250/2007 Z. z., má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

16. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľky, súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne.

17. S poukazom na všetky okolnosti prípadu súd považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 200 EUR. V porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k preukázaniu toho, že by žalovaný nútil žalobkyňu uzatvárať zmluvy alebo k iným priamym vyhrážkam a zastráňovaniu zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na priznanie vyššieho zadosťučinenia.

18. V danom prípade primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 200 EUR, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok KS v Prešove zo dňa 24.5.2017 pod sp. zn. 2Co/137/2016).

19. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

20. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

21. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

22. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

23. CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už

neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k Civilnému sporovému poriadku, nakladateľstvi C. H. Beck).

24. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

25. Keďže predmetom konania bol nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

26. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sumy primeraného finančného zadosťučinenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.